

SOẠN TẬP KINH MỘT TRĂM TRUYỆN NHÂN DUYÊN

QUYỂN 4

Phẩm 4: BỒ-TÁT XUẤT SINH

31- Truyện Vua Liên Hoa Bồ Thân Làm Loài Xích Ngư

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, vào mùa thu, mùa cây trái đang rộ chín. Đức Thế Tôn dẫn đầu các Tỳ-kheo vào các thôn xóm, ăn phải các loại dưa trái, không tiêu hóa được, phần nhiều bị bệnh sốt rét, các thứ bệnh khác phát sinh, nên không thể ngồi thiền, đọc tụng, hành đạo.

Lúc ấy Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Đời trước Như Lai Thế Tôn đã tạo phước đức gì, mà nay ăn món ăn nào cũng đều tiêu hóa được, thân không bệnh khổ; uy nhân Thế Tôn lại càng tươi nhuận như thế?

Đức Phật bảo A-nan:

–Ta tự nhớ thuở xưa, đã tu hành Từ bi, hòa hợp thuốc thang để bố thí chúng sinh. Vì vậy mà Ta được quả báo không bệnh, hễ ăn các thức ăn nào cũng tiêu hóa được, không bị các bệnh khổ.

A-nan lại bạch Phật:

–Kính bạch Thế Tôn, việc thuở xưa như thế nào? Cúi xin Phật giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật bảo A-nan:

–Ông hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, tại nước Ba-la-nại có vị vua tên là Liên Hoa. Vua cai trị dân chúng bằng chánh pháp. Đời sống nhân dân sung túc, an vui. Trong nước không có chiến tranh, không có sự chinh phạt lẫn nhau. Dân chúng nuôi nhiều ngựa voi, trâu dê, lục súc, trồng nhiều mía, nho và các thứ dưa trái. Nhưng vì người dân nước ấy tham ăn nhiều, nên không tiêu hóa được và sinh ra các thứ bệnh.

Dân chúng mắc bệnh điu đờ nhau đến chỗ vua, xin thuốc trị bệnh. Vua Liên Hoa thấy các người bệnh, sinh tâm Đại bi, cho mời các thầy thuốc đến, ra lệnh bốc thuốc để bố thí cho dân chúng. Nhưng số người bệnh ngày càng nhiều, không thể chữa trị hết, vua Liên Hoa quả trách các thầy thuốc: “Vì duyên cơ gì mà các khanh không trị bệnh cho dân chúng, để họ phải đến cầu ta”.

Các thầy thuốc đáp: “Vì thuốc thang không đủ vị, nên không trị được. Hiện nay chúng thần mắc bệnh còn không tự chữa trị được huống chi chữa trị cho người khác.”

Vua Liên Hoa nghe các thầy thuốc nói như thế, trong lòng buồn bã, hỏi các thầy thuốc: “Vậy còn thiếu món gì?”

Các thầy thuốc đáp: “Người bệnh nhân có máu thịt của loài Xích ngư để ăn thì bệnh mới lành. Các thầy thuốc chúng thần đã tìm khắp nơi, nhưng không đâu có được loài cá ấy. Do đó người bệnh ngày càng nhiều và người chết ngày càng đông.”

Lúc ấy vua Liên Hoa tự nghĩ: “Hiện nay, Xích ngư không cầu được, ta nguyện làm loài cá ấy để trị các thứ bệnh cho chúng sinh.” Nghĩ xong, vua gọi thái tử và các quan,

phán bảo: “Nay, ta giao đất nước này cho các khanh, hãy cùng nhau cai trị dân chúng thật tốt và không được làm oan ức họ.”

Thái tử và các quan nghe vua nói, trong lòng ghen ngào, thương cảm khóc lóc và buồn bã vô cùng. Họ đồng tâu vua: “Chúng thần và thái tử đã làm điều gì không phải, khiến cho đại vương phải thốt ra những lời cay đắng như vậy.”

Lúc ấy vua Liên Hoa bảo thái tử và các quan: “Cho đến nay, ta không thấy các khanh có lỗi lầm gì. Chỉ vì dân chúng trong nước mắc nhiều chứng bệnh khổ, phần đông bị chết, họ cần được ăn máu thịt của loài Xích ngư, thì bệnh mới khỏi được. Vì vậy ta muốn xả thân này để làm loài Xích ngư trị bệnh cho dân chúng, nên hôm nay ta gọi các khanh đến để giao phó đất nước.”

Lúc ấy thái tử và các quan nghe vua nói, đều kêu trời mà than khóc, thật bi thảm ghen ngào, chạy đến ôm lấy chân vua mà than: “Bấy lâu, chúng thần nhờ đại vương xót thương che chở; đất nước giàu mạnh, nhân dân thịnh vượng, nhờ ân đại vương mà sống còn, cơ sao trong một sớm đại vương lại bỏ chúng thần mà ra đi.”

Vua Liên Hoa đáp: “Điều ta làm hôm nay cũng vì dân chúng, tại sao các khanh lại cố ngăn cản?”

Lúc ấy thái tử và các quan can ngăn vua bằng mọi cách, nhưng không thể lay chuyển được ý vua.

Sau đó, vua Liên Hoa cầm hương hoa lên lầu cao, hướng về bốn phương làm lễ, phát thệ nguyện rộng lớn: “Tôi bỏ thân này, nguyện làm loài Xích ngư lớn trong con sông ở nước Ba-la-nại. Nếu có ai ăn thịt cá này, thì các bệnh đều lành.”

Vua phát nguyện xong, từ trên lầu cao gieo mình xuống đất và chết tại chỗ, sinh vào sông kia làm thân Xích ngư.

Lúc ấy dân chúng nghe dưới dòng sông kia có con Xích ngư rất to, ai nấy đều đem búa rìu tranh nhau tới chặt lấy, được ăn máu tươi của loài cá này, dân chúng đều được hết bệnh. Trên thân Xích ngư, chỗ nào thịt bị cắt đi, thì liền sinh thịt khác đầy đặn trở lại. Cứ như vậy, dần dà trong mười hai năm, Xích ngư cung cấp máu thịt cho chúng sinh, mà không một mảy may sinh tâm ăn năn. Khi chết, Xích ngư được sinh lên cõi trời Đao-lợi.

Đức Phật bảo A-nan:

–Ông nên biết vua Liên Hoa lúc bấy giờ, nay chính là Ta hiện nay. Do bỏ thân để cứu mạng chúng sinh, nên trong vô lượng đời, Ta không hề bị bệnh khổ; cho đến ngày nay Ta đã thành Phật.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.